

Arrest

nr. 170 575 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding 30 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij

de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B.

1.3. Verzoekster diende op 27 september 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 18 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Verzoekster diende op 8 juni 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 30 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 15 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2013 werd ingediend door:

J.(…), S.(…) (…)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

geboren te (….) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij samenwoont met haar zoon m.n. J.(…) R.(…), legaal verblijvende in België en dat zij zowel moreel als financieel ten laste zou zijn van haar zoon. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat zij ten laste zou zijn van haar zoon. Betrokkene haalt ook nog aan dat haar dochter ook in België zou verblijven. Wij dienen op te merken dat betrokkene niet aantoonbaar waarom dit haar zou beletten tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt aan dat zij niemand meer zou hebben om op terug te vallen. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene ook hier niet de nodige bewijzen van voorlegt. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 60 jaar in Macedonië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk pleegde tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw – nl. dat zij heel wat contacten zou hebben met legale mensen in België, dat zij sociale bindingen zou hebben, dan zij tal van contacten zou hebben met personen van Belgische nationaliteit, dat zij bereid zou zijn om de Franse taal te leren en dat zij getuigenverklaringen kan voorleggen – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze

fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.7. Tevens op 30 juli 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van 3 jaar. Verzoekster werd hiervan op 15 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Ordre de quitter le territoire

Bevel om het grondgebied te verlaten

En exécution de la décision de B.(…) N.(…) - Attachée,

In uitvoering van de beslissing van B.(…) N.(…) - Attaché,

déléguée de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint à la nommée:

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

J.(…), S.(…) née à (…) le (…) de nationalité Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

J.(…), S.(…) geboren te (…) op (…) nationaliteit Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants, au plus tard dans les 7 (sept) jours de la notification:

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Alllemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque¹ sauf s'elle possède les documents requis pour s'y rendre.

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée:

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2°il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé:

2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Nous ne savons pas depuis quand l'intéressé est arrivé dans le Royaume.

Betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij in België verblijft

INTERDICTION D'ENTREE - INREISVERBODEN

X En vertu de l'article 74/11 ,§ 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de 3 (trois) ans:

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar:

X 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie : l'intéressée n'a pas obtempéré à Corde de quitter le territoire du 18.10.2012, lui notifié le 14.03.2013

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.10.2012, aan betrokkene betekend op 14.03.2013

La durée maximum de trois ans d'interdiction d'entrée sur le territoire est imposée étant donné que l'intéressé s'est maintenu sur le territoire de manière illégale durant une longue période.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar zij gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ter terechtzitting werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage

13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, wegens het gebrek aan samenhang tussen de aangevochten beslissingen.

3.2. Daargelaten de vraag of de verwerende partij de exceptie voor het eerst ter terechtzitting kan inroepen, aangezien zij deze net heeft ontwikkeld in haar nota met opmerkingen, gelet op het gestelde in artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, met name dat de procedure schriftelijk is en de partijen ter terechtzitting geen andere middelen mogen aanvoeren dan dewelke in het verzoekschrift of in de nota met opmerkingen zijn uiteengezet, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het al dan niet samenvoegen van twee zaken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad behoort (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). *In casu* is er wel degelijk sprake van verknochtheid vermits het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere (RvS 3 maart 2003, nr. 116.638). De uitspraak betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod is immers van determinerend belang om te bepalen of verzoekster een belang behoudt bij het aanvechten van de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid, wegens het gebrek aan samenhang, dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing en de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en van het vertrouwensbeginsel. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

(...)

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a)De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b)In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 5.12.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c)De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei

2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 30.07.2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen de redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, dat haar zoon verblijfsgerechtigd is in België, dat zij niemand anders heeft in haar land van herkomst, dat zij bijna de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt en niet meer in staat is om in haar eigen onderhoud te voorzien, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wel men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat

verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

Daar de tweede beslissing (bijlage 13sexies) d.d. 30.07.2013 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 30.07.2013 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13sexies d.d. 30.07.2013) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis". Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De bedoeling van de beslissing van DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar zoon en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.ST. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-constetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; Rev.dr.étr. 1999, 258, noot-; , T.Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossible, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar zoon. Ook hij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

4.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel

houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(....)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.8. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 8 juni 2013 (zie punt 1.5.), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekster volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

(...)

Dat de door verzoekster aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; dat verzoekster als uitzonderlijke omstandigheid art. 8 van het EVRM inroept, t.t.z. het recht op gezinshereniging;

Dat verzoekster haar dossier gekend is onder het nummer (...);

Dat zij samenwoont met haar zoon, m.n. J.(...) R.(...), legaal verblijvende te België,

Dat zij allen op het hierboven vermeld adres samengewonen en verzoekster ten laste is van haar zoon zowel op moreel als financieel vlak;

Dat zij in het land van herkomst niemand meer heeft om op terug te vallen;

Dat zij in België op een heel netwerk van familie terug kan vallen, waaronder nog een dochter S.(...) N.(...);

Dat zij heel wat contacten heeft met mensen legaal in België,

Dat er aldus humanitaire redenen en sociale bindingen aanwezig zijn daar verzoekster tal van contacten heeft met personen van Belgische nationaliteit en met mensen met een legaal verblijf in België;

Day verzoekster bovendien geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde;

Dat verzoekster bereid is de Franse taal aan te leren;

Dat om hoger uiteengezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;

(...)"

4.9. Door te opereren dient te worden aangenomen dat zij, op de buitengewone omstandigheden na, voldoet aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doch toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoekster lijkt van mening te zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing zou moeten uiteenzetten wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Het komt echter aan de aanvrager toe om de buitengewone omstandigheden aan te tonen en het bestuur niet dient te motiveren wat dan wel buitengewone omstandigheden zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153.367). Waar verzoekster stelt "pro forma" te zijn afgewezen zonder de gelegenheid te hebben gehad om bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen, benadrukt de Raad dat het om een aanvraagprocedure gaat en er ook een zorgvuldigheidsplicht op verzoekster rust. Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor het actualiseren van haar aanvraag. Zij toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om alle relevante elementen en informatie op nuttige wijze voor te leggen aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter beoordeling.

4.10. Het standpunt van de verwerende partij dat de elementen van integratie en de beheersing van de Franse taal niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, wordt ondersteund door de rechtspraak van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat de elementen die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het

buitenland, werd ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij meent dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

4.11. Verzoekster stelt nog dat de tweede bestreden beslissing gegrond is op de eerste bestreden beslissing en dat deze daarom *“als accessorium”* tevens vernietigd dient te worden. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat er geen reden bestaat om de eerste bestreden beslissing te vernietigen, waardoor er evenmin reden is om het bevel met inreisverbod te vernietigen. Het komt aan verzoekster toe om middelen aan te voeren die de eventuele onwettigheid aantonen van de tweede bestreden beslissing, die een afzonderlijke rechtshandeling is, die autonoom kan bestaan en die gebaseerd is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis heeft.

4.12. Ten aanzien van de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

4.13. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

4.14. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België, blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf dat verzoekster inwoont bij haar meerderjarige zoon die in België verblijft. Met betrekking tot de realiteit van dit gezinsleven wordt in de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, gesteld dat verzoekster *“geen enkel bewijs voorlegt dat zij ten laste zou zijn van haar zoon”*, waardoor geen bewijs voorligt van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar meerderjarige zoon. De Raad stelt vast dat verzoekster deze pertinente vaststelling op geen enkele manier weerlegt.

4.15. In zoverre het bestaan van een gezinsleven kan worden aanvaard, dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, hangt af van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. *In casu* gaat het om een eerste toelating aangezien verzoekster eerder niet tot een verblijf in België was toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient te worden onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of te blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

4.16. In de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt het gezinsleven van verzoekster als volgt beoordeeld: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een*

machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.” Met haar theoretische uiteenzetting en haar blote bewering dat er niet voldaan is “aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM” slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat er wel degelijk sprake zou zijn van een onwettige inmenging in het gezinsleven. Verzoekster betoogt het volgende: “De bedoeling van de beslissing van DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.”, maar zij toont niet aan waaruit dit zou blijken. Verzoekster poneert ook dat zij, omwille van het bevel om het grondgebied te verlaten, gescheiden zal moeten leven van haar zoon en dit onevenredig veel schade zal toebrengen aan zijn gezinsleven, maar werkt dit niet verder uit. Verzoekster poneert nog dat de bestreden beslissing “alleszins de bescherming geboden aan haar zoon” schendt en dat hij gerechtigd is om op een normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen in België, maar deze beweringen volstaan niet om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

4.17. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. De bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard alsook de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing, steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het zorgvuldigheds-, het rechtszekerheids- of van het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel, aangevoerd tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing, is ongegrond.

4.18. In een tweede middel, dat gericht is tegen het inreisverbod waarmee de tweede bestreden beslissing gepaard gaat, voert verzoekster onder andere de schending aan van de motiveringsplicht. Verzoekster stelt daarbij onder meer als volgt:

“Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekster. De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar ‘omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven’. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 18.10.2012, betekend op 14.03.2013.

(...)

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Verwerende partij houdt bovendien geen rekening met het feit dat de zoon in België legaal verblijft (...)

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

(...)

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

4.19. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.20. Het inreisverbod vermeldt artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

4.21. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen gevolg gaf aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar in 2012 en 2013 werden ter kennis gebracht. Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen. Deze elementen worden door verzoekers niet betwist.

4.22. Verzoekster oppert in wezen in haar tweede middel dat in de beslissing niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod voor een duur van de maximale termijn van drie jaar, hoewel men dit zou mogen verwachten omdat de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan de beslissing wordt genomen (cf. RvS 13 oktober 2008, nr. 187.001)

4.23. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“(…)”

Verzoekster maakt niet duidelijk om welke redenen de gegeven motivering niet zou volstaan om haar de sanctie van het inreisverbod met een maximumduur op te leggen. De loutere verklaring in die zin kan niet volstaan om aan te tonen dat verwerende partij op een kennelijk onredelijk wijze tot haar beoordeling is gekomen.

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, waarbij louter wordt bepaald dat zij rekening dient te houden met de concrete omstandigheden van elke zaak. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was – artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de Europese regelgeving – om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen.

De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

In casu, heeft verwerende partij alle humanitaire redenen die verzoekers aanbrachten en die het niet verlaten van het grondgebied zouden rechtvaardigen, reeds beoordeeld.

Bovendien kan, op basis van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, – naast andere redenen - bij aanwezigheid van humanitaire omstandigheden steeds de opheffing van het inreisverbod worden gevraagd.

Gezien verzoekster geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waarmee de omstandigheid dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Het tweede middel is niet ernstig.”

4.24. De verwerende partij gaat blijkbaar uit van de onjuiste premisse dat een inreisverbod voor drie jaar gegeven wordt, behoudens elementen die een kortere duur verantwoorden. Op die manier legt de verwerende partij een verplichting, die op haar rust, met name afdoende te motiveren waarom een

inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, bij de vreemdeling, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Zoals verzoekster thans stelt, blijken er wel degelijk elementen in het dossier aanwezig te zijn waarmee verwerende partij rekening had moeten houden, namelijk de aanwezigheid van de zoon van verzoekster die legaal in België zou verblijven. Er blijkt niet dat hiermee rekening is gehouden. Verwerende partij benadrukt haar discretionaire bevoegdheid voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Deze kan niet worden ontkend maar ontslaat haar niet van de verplichting dienaangaande afdoende te motiveren, *quod non in casu*. Waar verwerende partij nog verwijst naar de mogelijkheid voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet om een aanvraag in te dienen om het inreisverbod op te heffen omwille van humanitaire redenen, vormt dit geenszins een motivering voor een inreisverbod van drie jaar. Indien deze redenering wordt gevolgd, kan steeds een maximumtermijn van drie jaar opgelegd worden voor het inreisverbod aangezien steeds de mogelijkheid bestaat om de opheffing of intrekking van het inreisverbod te vragen.

4.25. Verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij stelt dat het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd. De beslissing tot verwijdering en de beslissing houdende inreisverbod zijn afzonderlijke beslissingen, in die zin dat de beslissing houdende het inreisverbod op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de verwijderingsbeslissing op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan. Enkel op grond van de vernietiging van de beslissing houdende het inreisverbod kan niet tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, worden besloten (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Het tweede middel, dat gericht is tegen het inreisverbod waarmee de tweede bestreden beslissing gepaard gaat, is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel kan niet tot een ruimere nietigverklaring leiden en dringt zich bijgevolg niet langer op.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft daarentegen een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod waarmee het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing, gepaard gaat. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2013 tot afgifte van een het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2013, tot afgifte van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN